

Hanne Reintoft: Det problem, der rejses her i dag, er langt fra nyt og i og for sig også mere vidtrækkende, end det fremgår af den måde, diskussionen føres på nu. Hvis det er blevet mere aktuelt i den sidste tid, er det nok, fordi der er mennesker, der er begyndt at protestere og sætte sig imod den adfærdstvang og den indoktrinering, der faktisk foregår hver eneste dag.

I såvel undervisningssektoren som den sociale sektor fremhæves gang på gang, hvor værdifuldt det private initiativ er, og ofte begår det offentlige sådanne undladelsessynder, at det private initiativ tilsyneladende får sin berettigelse som igangsætter og initiativtager. Dette skyldes manglende planlægning, manglende overblik og dynamik i den offentlige administration og i de politiske organer. Imidlertid går det jo som oftest sådan, at de private sammenlutninger og foretagender, der starter forskellige virksomheder og institutioner, i løbet af ganske kort tid bliver fuldstændig ude af stand til at afholde de dermed forbundne udgifter. Det bliver herefter det offentlige, stat og kommune, der kommer til at bære hovedparten — ofte 90-95 pct. — af udgifterne. Det, de private initiativtagere får lov til at fastsætte, er målsætningen, de har ansvaret for den ånd og tone, hvori undervisningen eller det sociale arbejde foregår, men samfundet betaler gildet.

Forleden understregede et konservativt folketingsmedlem her i salen, at børn ikke var kaniner, og at det var rimeligt og nødvendigt med 100 pct.s tilslutning fra forældrene, hvis der skulle foretages pædagogiske eksperimenter med skolebørn. Det var et voldsomt krav, og jeg må sige både til den ordfører og til statsministeren, at denne ret har i hvert fald ikke de børns forældre, der får behov for hjælp f. eks. fra børne- og ungdomsforsorgen. Der er for det første pladsmangel på næsten alle områder, og fremskaffes en plads endelig, har man overhovedet ikke det frie valg med hensyn til, hvilken opdragelsesform man ønsker, om man f. eks. ønsker Indre Mission eller den lille skole; man må være tilfreds med, hvad man får tilbudt, det være sig i døgn- eller daginstitution.

En stor del af vor børneforsorg beherskes og præges af forskellige initiativer tilrettelagt efter en bestemt gruppe menneskers

opfattelse. Forskellige religiøse opfattelser, specifikke opfattelser af familie- og kønsliv indoktrineres f. eks. børn og unge på vore børne- og ungdomsinstitutioner. Man husker for nogle år siden den skandaløse diskussion omkring foreningen Jysk Børneforsorgs hjem for unge piger, hvor man nægtede at tage moderne oplæringsmetoder i brug på disse pigehjem, idet man fastholdt, at pigerne kun skulle lære husgerning, fordi kvindens plads efter visse gejstliges mening er i hjemmet. De kunne altså alene bestemme, og forældrene havde absolut ikke noget frit valg med hensyn til, om de ville have deres barn anbragt på denne ungdomsinstitution.

Vi har også herhjemme institutioner for unge mennesker, for pubertetsunge, hvor omtale af seksuelle problemer fra personalets side er absolut forbudt, og det er jo unægtelig noget, der tit er problemer for netop unge i puberteten. Jeg kan nævne mange navne på disse institutioner, der som regel er kristeligt ledet.

Lad mig understrege, at efter min mening kan personalet på skoler og på sociale institutioner absolut have deres personlige opfattelse og fortælle børnene og de unge, at sådan ser de nu på livets problemer, det være sig politisk, religiøst eller på andre måder. Det, jeg må vende mig imod, er den organiserede private, men af det offentlige finansierede påtvungne indoktrinering!

Det må understreges — for det skal ikke glemmes her, selv om det er så moderne bare at snakke om de unge — at lignende forhold også i høj grad gælder på vore private hjem for syge og ældre. Også her findes i forskellige institutioner under privat eller foreningsmæssig ledelse forordninger og restriktioner, påtvungen bordbøn, tilsidesættelse, hvis man ikke ønsker kirkegang, og i det hele taget moralske normer, der måske er den pågældende beboer ganske fremmed. Det er alvorligt for de unge, at vi har den slags forordninger, og det risikerer at præge dem for resten af livet. For voksne mennesker, der har levet et langt liv, som de selv ønskede og fandt rigtigt, er det simpelt hen utåleligt og nedværdigende. Når det er gået så længe, skyldes det vel bl. a., at mange af de mennesker, som dette private veldædighedstyranni går ud over, er mennesker, der på en eller